

Skarżąca podnosi wyłącznie zarzut nieważności decyzji dotyczący naruszenia art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 oraz zasady proporcjonalności.

- Skarżąca twierdzi, po pierwsze, iż informacje wymagane w zaskarżonej decyzji nie mają żadnego związku z naruszeniem, będącym przedmiotem dochodzenia oraz że w związku z tym nie mogą one dostarczyć Komisji żadnego dowodu, który uzasadniałby dochodzenie dotyczące Valderivas. W konsekwencji skarżąca utrzymuje, że nie zostało spełnione kryterium konieczności, które zgodnie z art. 18 rozporządzenia nr 1/2003 warunkuje wykonanie prawa żądania informacji. Skarżąca twierdzi również, że fakt, iż decyzja nie zawiera żadnego odwołania do takich dowodów, nie może uniemożliwić Sądowi przeprowadzenie niezbędnej kontroli konieczności warunkującej żądanie takich informacji.
- Po drugie, skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z zasadą proporcjonalności, ponieważ nakłada na nią niewspółmierne obciążenie w stosunku do potrzeb dochodzenia. Brak proporcjonalności wyraża się w charakterze żądanych informacji, ich niestosowanej ilości i stopniu szczegółowości, w obowiązku opracowania i przedstawienia tych informacji w wymaganej formie i przekazania ich w wyznaczonym terminie.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2011 r. — Ghost Brand przeciwko OHIM — Procter & Gamble International Operations (GHOST)

(Sprawa T-298/11)

(2011/C 238/47)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ghost Brand Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: N. Caddick, QC)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Procter & Gamble International Operations SA (Genewa, Szwajcaria)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że przeniesienie własności w zakresie zgłoszenia znaku towarowego nr 000282350 „GHOST” na Procter & Gamble International Operations SA zostało wpisane i ogłoszone tylko w odniesieniu do „kosmetyków”, natomiast własność zgłoszenia tego znaku w stosunku do wszystkich towarów należących do klasy 25 oraz „mydeł, perfum, olejków esencyjnych, balsamów do włosów” należących do klasy 3, pozostaje wpisana na Ghost Brand Limitem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku: Słowny znak towarowy „GHOST” dla towarów należących do klasy 3

(„mydła, perfumy, olejki esencyjne, kosmetyki, balsamy do włosów”) — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 282350

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego: wnosząca odwołanie w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą

Decyzja departamentu „wzory i rejestr”: oddalenie wniosku o częściowe przeniesienie własności

Decyzja Izby Odwoławczej: stwierdzenie nieważności zakwestionowanej decyzji i nakazanie departamentowi „wzory i rejestr” wpisania i opublikowania przeniesienia własności

Podniesione zarzuty: Strona skarżąca podnosi trzy zarzuty, czyli zasadniczo: (i) Druga Izba Odwoławcza dopuściła się błędu, ponieważ nie powiadomiła strony skarżącej o tym, że zainicjowana została procedura odwoławcza i że na jej koniec wydano decyzję, (ii) Druga Izba Odwoławcza nie dysponowała wszystkimi koniecznymi informacjami, a wszczęte przed nią odwołanie opierało się na informacjach wprowadzających w błąd, oraz (iii) wnosząca odwołanie w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą wykazała się złą wiarą w związku z wniesieniem skargi na decyzję Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2011 r. — Otto przeciwko OHIM — Nalsani (TOTTO)

(Sprawa T-300/11)

(2011/C 238/48)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Otto GmbH & Co. KG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci P. Schäuble i S. Müller)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Nalsani, SA (Bogota, Kolumbia)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie R 1291/2010-2;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Nalsani, SA

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „TOTTO” dla towarów z klas 3, 9, 14, 18 i 25 — zgłoszenie nr 6 212 451

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny krajowy znak towarowy „OTTO” dla towarów z klas 3, 9, 14, 18 i 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i oddalenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. Izba Odwoławcza nieprawidłowo określiła punkty ciężkości przy ocenie podobieństwa wizualnego.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2011 r. — HeidelbergCement przeciwko Komisji

(Sprawa T-302/11)

(2011/C 238/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: HeidelbergCement AG (Heidelberg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci U. Denzel i T. Holzmüller)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE, art. 1 i 2 decyzji Komisji z dnia 30 marca 2011 r. w sprawie COMP/39520 — cement i produkty pokrewne w zakresie, w jakim dotyczą skarżącej;
- obciążenie Komisji kosztami skarżącej, zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 18 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾

Zaskarżona decyzja narusza art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, ponieważ nie przedstawia wystarczających uściśleń na temat celu dochodzenia oraz żąda informacji handlowych, które nie są „konieczne” w rozumieniu art. 18 rozporządzenia nr 1/2003 celem wyjaśnienia zarzucanych czynów.

Skarżącej nie przedstawiono ani w zaskarżonej decyzji, ani w żadnym innym momencie w trakcie procedury dochodzeniowej, jakie konkretnie postępowanie jej się zarzuca. W rezultacie decyzja narusza zawarty w art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 obowiązek wskazania celu dochodzenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądów Unii, w decyzji należy z wystarczającą ścisłością wskazać zarzucane czyny tak, aby jej adresaci oraz sądy mogli ocenić, czy informacje żądane na potrzeby dochodzenia są konieczne.

W decyzji zażądano ponownie dużej liczby informacji, które już wcześniej zostały przekazane Komisji w odpowiedzi na

wcześniejsze żądania dostarczenia informacji. Informacje, znajdujące się już w posiadaniu Komisji nie były „konieczne” w rozumieniu art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003.

Nie można dostrzec związku pomiędzy żądanymi informacjami a „domysłami” Komisji. Komisja nadużyła swoich kompetencji w świetle art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 celem przeprowadzenia ogólnego dochodzenia w stosunku do skarżącej („fishing expedition”). Komisja może skorzystać, celem przeprowadzenia takiego ogólnego dochodzenia na rynku, z art. 17 rozporządzenia nr 1/2003.

Komisja przekroczyła swoje uprawnienia na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, bowiem w zaskarżonej decyzji wymaga od skarżącej analizy i oceny żądanych informacji.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.

Biorąc pod uwagę zakres żądanych informacji, wybór środków oraz krótki termin wskazany skarżącej miałyby naruszać zasadę proporcjonalności.

Zebranie i przygotowanie żądanych informacji w określonej formie stanowiło dla skarżącej nadmierne obciążenie. To obciążenie było nieproporcjonalne w stosunku do ogólnego charakteru żądanych informacji oraz celu dochodzenia.

Wyznaczenie dwunastotygodniowego terminu do udzielenia odpowiedzi i odmowa przedłużenia przez Komisję tego terminu były nieproporcjonalne. Dochowanie tego terminu przez skarżącą było obiektywnie niemożliwe.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia z art. 296 ust. 2 TFUE

Zaskarżona decyzja narusza również wymogi art. 296 ust. 2 TFUE co do właściwego uzasadnienia aktu prawnego, ponieważ nie pozwala dostrzec motywów, które skłoniły Komisję do żądania tylu informacji, do podjęcia działania na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 i do nałożenia takiego ograniczenia czasowego w ramach postępowania.

Zaskarżona decyzja nie uściśla, jaki konkretnie czyn bada Komisja ani powodu, dla którego Komisja potrzebowała wyjątkowo szczegółowych i obszernych informacji.

Komisja nie uzasadniła, dlaczego tym razem, w przeciwieństwie do wcześniejszych żądań przedstawienia informacji, uznała, że działanie na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 jest właściwe i konieczne.

Komisja niewystarczająco uzasadniła, dlaczego wyznaczyła tak krótki termin na udzielenie odpowiedzi i dlaczego odmówiła przedłużenia tego terminu.

- 4) Czwarty zarzut dotyczący naruszenia zasady precyzyjnego określenia żądanych informacji